

โครงการวิจัย

เรื่อง

ความชุกและปัจจัยเสี่ยงของการเกิดข้อเท้าแพลงในนักกีฬาบาสเกตบอล

ของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม

(Prevalence and Risk Factor of Ankle Sprain Among Basketball Athletes

of National Sports University Mahasarakham Campus)

โดย

นางสาวมลิวรรักษ์ ภัคดีชาติ หัวหน้าโครงการ

นายกิตติพงษ์ เพ็งศรี ผู้ร่วมโครงการ

นายภานุ หุ่นดี ผู้ร่วมโครงการ

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม

ประจำปีงบประมาณ 2566

การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเกิดข้อเท้าแพลงในนักกีฬาบาสเกตบอล

ของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม

มลิวรร ภัคดีชาติ¹ กิตติพงษ์ เฟิงศรี¹ ภาณุ หนูณี¹

¹คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม

บทคัดย่อ

ข้อเท้าแพลงเป็นการบาดเจ็บที่พบบ่อยที่สุดของการบาดเจ็บขาและพบอุบัติการณ์การเกิดข้อเท้าแพลงได้สูงในนักกีฬาประเภททีม โดยเฉพาะการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอล ข้อเท้าแพลงสามารถเกิดจากทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ดังนั้นการลดปัจจัยเสี่ยงในการเกิดข้อเท้าแพลงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง เพื่อส่งเสริมศักยภาพในการเล่นกีฬาให้นักกีฬาได้สูงสุด ส่งผลให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา **วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดข้อเท้าแพลงในนักกีฬาบาสเกตบอล ของมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตมหาสารคาม **วิธีการวิจัย** นักกีฬาบาสเกตบอล จำนวน 20 คน แบ่งเป็นทีมหญิง 7 คน และทีมชาย 13 คน ตอบแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและข้อมูลการบาดเจ็บ จากนั้นทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อข้อเท้า ทดสอบความมั่นคงของข้อเท้าขณะเคลื่อนไหว วัดองศาการเคลื่อนไหวของข้อเท้า วัดความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ **ผลการศึกษา** นักกีฬาที่มีประวัติข้อเท้าแพลงซ้ำมากกว่า 2 ครั้ง ใน 1 ปี มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเกิดข้อเท้าแพลงอยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และหากมีประวัติการบาดเจ็บข้อเท้าในลักษณะต่าง ๆ จะมีความสัมพันธ์ในการเกิดข้อเท้าแพลงเพิ่มขึ้นมากกว่าการบาดเจ็บที่อวัยวะส่วนอื่น โดยพบความสัมพันธ์เชิงบวกอยู่ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการกระดกข้อเท้าขึ้น มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเกิดข้อเท้าแพลงอยู่ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือหากกระดกข้อเท้าได้น้อยมีความสัมพันธ์กับการเกิดข้อเท้าแพลงมากขึ้น **สรุปผลการวิจัย** ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดข้อเท้าแพลงในระดับสูงถึงสูงมาก ได้แก่ มีประวัติข้อเท้าแพลงซ้ำ มากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป เคยบาดเจ็บที่ข้อเท้ามาก่อน ลักษณะการบาดเจ็บเป็นแบบข้อแพลง และพบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดข้อเท้าแพลงในระดับปานกลาง คือ การกระดกข้อเท้าขึ้น

คำสำคัญ ข้อเท้าแพลง บาสเกตบอล ปัจจัยเสี่ยง องศาการเคลื่อนไหวของข้อเท้า ความมั่นคงของข้อเท้า

* Corresponding author: Maliphon PUKDEECHAT Faculty of Sports and Health Science, Thailand National Sports University Mahasarakham Campus, Mahasarakham, 44000, THAILAND E-mail:porkaew.mali@gmail.com